

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/152/2022
Identifikačné číslo spisu:	6620204294
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Brišková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6620204294.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu O. V., narodeného XX. N. XXXX, V., E. XXX/XX, zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Orviským, Víglašská Huta-Kalinka 67, proti žalovanému Y. H., narodenému X. S. XXXX, V., P. U. XXX/X, zastúpenému advokátom Mgr. Jozefom Mochnackým, Lučenec, T. G. Masaryka 14/A, o vydanie dedičstva oprávnenému dedičovi, vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 6C/34/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. novembra 2021 sp. zn. 16Co/41/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Lučenec (ďalej aj ako "súd prvej inštancie") rozsudkom z 2. júna 2021 sp. zn. 6C/34/2020 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti (bytu a spoločných častí a spoločných zariadení bytového domu), vo veľkosti jednej polovice. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. 14Do/551/2017, Dnot 158/2017 bol žalobca ako jediný vnuk a neopomenuteľný dedič, predvolaný na pojednávanie dňa 21. 9. 2017, na ktorom sa dozvedel o existencii závetu, podľa ktorého po poručiťke mal dediť žalovaný (synovec poručiťky). Na pojednávaní žalobca závet nerozporoval, považoval závet za platný, súhlasil, že závetným dedičom je žalovaný a preto účasť žalobcu v dedičskom konaní týmto dňom zanikla. Uznesením bolo potvrdené nadobudnutie dedičstva žalovanému. Poručiťka v závete, spísaným formou notárskej zápisnice, vyhlásila, že má neopomenuteľného dediča (vnuka), ktorému nezanecháva majetok z dôvodu, že počas života nadobudol majetok, ktorý predstavuje jeho dedičský podiel, na základe darovania nehnuteľnosti (rodinného domu), pričom tento dar, v prípade ak vnuk nebude akceptovať závet, žiadala započítať do jeho dedičského podielu. Po právoplatnom skončení dedičského konania sa žalobca dovoľával relatívnej neplatnosti závetu, keďže ako neopomenuteľný plnoletý dedič má dostať aspoň polovicu z majetku poručiťky. Domáhal sa preto v danom spore, ako oprávnený dedič, vydania dedičstva voči žalovanému (§ 485 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov Občianskeho zákonníka, ďalej len „Občiansky

zákonník“).

2. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie žalobu zamietol, z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na podanie žaloby. Dôvodil, že nárok neopomenuteľného dediča je súčasťou jeho dedičského práva, preto musí byť uplatnený už v konaní o dedičstve (nejde o jeho pohľadávku voči dedičom zo závetu). Žalobca sa zúčastnil dedičského konania, bol poučený notárkou o všetkých skutočnostiach, závet sám uznal a nerozporoval (v dôsledku čoho nebol spor o platnosť závetu v dedičskom konaní). Ak neopomenuteľní dedičia vyhlásia po poučení o svojom dedičskom práve, že uznávajú závet a súhlasia s ním, prejedná sa dedičstvo a potvrdí sa jeho nadobudnutie podľa závetu (R 34/1976). Ak zanechal poručiteľ závet, treba považovať za účastníkov konania popri závetných dedičoch, tiež neopomenuteľných dedičov a ďalšie osoby, ktorým svedčí dedenie zo zákona. Ich účastníctvo trvá tak dlho, pokiaľ sa nepreukáže, že k dedeniu zo zákona nedôjde. Ak nastúpi dedenie zo závetu, neopomenuteľní zákonní dedičia prestávajú byť účastníkmi konania vtedy, ak sa nedovolali neplatnosti závetu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/26/2011; R 32/2013). Právo podať žalobu na vydanie dedičstva môže len ten, kto nebol účastníkom konania o dedičstve, hoci ním byť mal (R 44/1986). Žalobca bol účastníkom konania do okamihu, keď uznal závet, nerozporoval ho a súhlasil s dedičským nástupníctvom. Po ukončení dedičského konania nenastala žiadna nová skutočnosť, majúca vplyv na určenie dedičstva. Na záver prvoinštančný súd konštatoval, že žalobcom označený rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/1087/2015 z 28. 1. 2016 nebolo možné na daný prípad aplikovať, keďže podľa tohto rozhodnutia po skončení dedičského konania vyšli najavo nové skutočnosti, a to nový neskorší závet, ktorý mal vplyv pre určenie dedičských podielov.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj ako "odvolací súd") na odvolanie žalobcu rozsudkom z 18. novembra 2021 sp. zn. 16Co/41/2021 rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov, ďalej len „CSP“) doplnil, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby o vydanie dedičstva podľa § 485 Občianskeho zákonníka, z dôvodu, že žalobca bol účastníkom dedičského konania po poručiťke, v ktorom bol oboznámený so zanechaným závetom, v prospech žalovaného ako závetného dediča, ktorého platnosť nenamietal. Závery súdu prvej inštancie korešpondujú s názormi v odbornej literatúre (Občiansky zákonník, Svoboda a kol. r. v. 1994, str. 336). Nárok neopomenuteľného dediča je súčasťou jeho dedičského práva a preto sa musí uplatniť v konaní o prejednaní dedičstva. Súd prvej inštancie správne odkázal na publikované rozhodnutie R 44/1986. Predpokladom pre postup podľa § 485 Občianskeho zákonníka je, že rozhodnutie o prejednaní dedičstva nadobudlo právoplatnosť (Jaroslav Krajčo: Občiansky zákonník pre prax, komentár, II., Eurounion, 2015, str. 2141). Za oprávneného dediča je považovaný len ten, kto mal mať v dedičskom konaní postavenie dediča, avšak z rôznych dôvodov (napríklad neznámeho pobytu, alebo sa našiel závet) došlo k prejednaniu dedičstva bez neho a nadobudnutie dedičstva bolo potvrdené inému alebo mu bolo potvrdené vo väčšom podiele, ako by mu patrilo. Aplikčná prax prevažne považuje za oprávneného dediča pre účely § 485 Občianskeho zákonníka iba osobu, ktorá nebola účastníkom dedičského konania (tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/4902/2009). Naplnenie hypotézy predmetnej právnej normy predpokladá, že po prejednaní dedičstva sa zistí, že oprávneným dedičom je niekto iný. V posudzovanej veci uvedený predpoklad naplnený nebol. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj "dovolateľ") dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. V dovolaní namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho argumentáciou o nemožnosti aplikovať použitú judikatúru, keďže notársky poriadok v súčasnosti neukladá notárovi povinnosť poučiť účastníkov dedičského konania, aby z dôvodu neznalosti práva účastníkovi nevznikla ujma, pričom takúto poučovaciu povinnosť v dedičskom konaní neupravuje ani Civilný mimosporový poriadok (podľa žalobcu pokiaľ nemohol byť žalobca poučený o možnosti dovolať sa relatívnej neplatnosti závetu v

dedičskom konaní, mohol tak učiniť aj po skončení dedičského konania). Obdobne odvolací súd nereagoval na odvolaciu námietku, že rozhodnutie R 44/1986 nie je možné aplikovať na daný prípad, z dôvodu rozdielného skutkového stavu (žalobu ako oprávnení dedičia podávali osoby, ktoré boli účastníkmi dedičského konania až do jeho skončenia a bolo im doručované aj rozhodnutie, ktoré mohli napadnúť opravnými prostriedkami). Rozhodnutie odvolacieho súdu podľa názoru žalobcu vykazuje znaky ľubovôle a arbitrárnosti, aj s poukazom na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, týkajúcu sa porušenia práva na spravodlivý proces, v dôsledku nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí nedal ani odpoveď, z akého dôvodu rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/1087/2015 nie je pre posúdenie danej veci relevantné (ak zanikne účastníctvo v dedičskom konaní v jeho priebehu a takejto osobe nie je doručované rozhodnutie v dedičskom konaní, môže sa relatívnej neplatnosti domôcť aj mimo dedičského konania a uplatniť žalobu podľa § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Nesprávne právne posúdenie vzhliadol žalobca v tom, že dedič, ktorý sa v rámci dedičského konania nedomáhal relatívnej neplatnosti závetu, tak nemôže urobiť aj po jeho skončení a ak sa relatívnej neplatnosti neskôr dovoľá, nemôže žiadať vydanie dedičstva postupom podľa § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru žalobcu ak sa účastník dedičského konania nedovoľá v rámci dedičského konania neplatnosti závetu, môže tak urobiť vo všeobecnej trojročnej premĺčacej dobe (ako tomu bolo v prejednávanej veci). Opačný výklad by znamenal popretie možnosti dovoľat' sa relatívnej neplatnosti v zákonnej premĺčacej dobe a stratu vlastníckeho práva, z dôvodu formálnej chyby (napríklad preto, že účastník nie je právne znalý). Žalobca aj vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu poukázal na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/1087/2015 z 28. 1. 2016.

5. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu (podanom po uplynutí lehoty na vyjadrenie) navrhol, aby dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol, alternatívne ako nedôvodné zamietol. Prvý dovolací dôvod podľa žalovaného nebol daný, keďže porušenie procesných práv nebolo v dovolaní konkretizované. Namietal tiež argumentáciu žalobcu, o možnosti účastníka dedičského konania domáhať sa relatívnej neplatnosti závetu po právoplatnom skončení dedičského konania, ktorá je v rozpore s judikatúrou. Neplatnosť závetu pre rozpor s ustanovením § 479 Občianskeho zákonníka je relatívna (§ 40 a Občianskeho zákonníka), súd k nej môže prihliadať len ak sa jej neopomenuteľný dedič v konaní o dedičstve dovoľá. Žalobca aj žalovaný rešpektovali závet, tiež list poručiťky zo dňa 23. 5. 2014, v ktorom prejavila vôľu, aby žalovaný vyplatil žalobcovi sumu 6.639 eur, k čomu aj došlo. Pokiaľ by sa žalobca domáhal neplatnosti závetu v dedičskom konaní, musel by súd na dedičský podiel žalobcu započítať to, čo dostal od poručiťky za života, v súlade s príkazom obsiahnutým v závete.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), po preskúmaní zákonom predpísaných náležitostí dovolania (§ 428 CSP) a splnenia ďalších podmienok dovolacieho konania, dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Z hľadiska ústavného aspektu je daná právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a určovať koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti.

9. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné

podmienky súdneho konania (porov. napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

10. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), pri dovolaní, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

11. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval primárne z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Porušenie práva na spravodlivý proces oprel o tvrdenie, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené.

12. Dovolací súd už konštantne uvádza, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej intenzite, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Dovolací súd prostredníctvom uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k žalobcom namietanej procesnej vade, ale túto v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil.

14. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je i právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Len náležité odôvodnené súdne rozhodnutie sa stáva interpretačným nástrojom súdnej authority k zabezpečeniu spravodlivosti.

15. Podľa ústavného súdu zjavná neodôvodnenosť (arbitrárnosť) rozhodnutia všeobecného súdu je najčastejšie daná rozporom súvislosti právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov, s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky musia pritom dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

16. Dovolací súd, dbajúc na to, že aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, konštatuje, že v prejednávanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil.

17. V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP a stotožnil sa s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia. Je

potrebné uviesť, že prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP.

18. Dovolací súd nezistil, že by v posudzovanej veci išlo o prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalobcu, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti doplnia aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami žalobcu.

19. Dovolateľ za nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu považoval nevysporiadanie sa s jeho podstatnými argumentmi, ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie v danom spore. V dôsledku legislatívnych zmien a z dôvodu odlišného skutkového stavu nebolo možné, podľa dovolateľa, aplikovať v danom spore judikatúru, označenú súdmi nižšej inštancie.

20. Súd prvej inštancie posudzoval otázku aktívnej vecnej legitímácie na podanie žaloby oprávneného dediča na vydanie dedičstva proti nepravému dedičovi, podľa § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorú interpretoval s odkazom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V jej zmysle podať žalobu o vydanie dedičstva môže s úspechom len ten, kto nebol účastníkom konania o dedičstve, hoci ním byť mal (R 44/1986). Z odôvodnenia rozhodnutia (R 44/1986) ďalej vyplýva, že takto legítimovaný nie je ten dedič, ktorý v konaní o dedičstve nebol opomenutý, ktorý bol účastníkom dedičského konania a tak s ním bolo aj konané, ako tomu bolo aj v prejednávanej veci. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa zúčastnil dedičského konania, bol poučený notárom o všetkých skutočnostiach, závet uznal, nerozporoval ho a preto nevznikol spor o platnosť závetu. Uzavrel, že ak neopomenuteľný dedič vyhlási po poučení o svojom dedičskom práve, že uznáva závet a že s ním súhlasí, prejedná sa dedičstvo a potvrdí jeho nadobudnutie podľa závetu (R 34/1976). Ak nastúpi dedenie zo závetu, zákonní dedičia prestávajú byť účastníkmi konania, ak sa nedovolali neplatnosti závetu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2012 sp. zn. 2Cdo/26/2011; R 32/2013). Žalobca ako účastník konania mal vedomosť o závete, jeho obsahu a po ukončení dedičského konania nenastala žiadna nová skutočnosť, ktorá by mala vplyv na určenie dedičstva.

21. S týmito závermi sa v plnom rozsahu stotožnil aj odvolací súd, ktorý ich podporil odkazom na odbornú literatúru (Občiansky zákonník, Svoboda a kol. r. v. 1994, str. 336, tiež Jaroslav Krajčo: Občiansky zákonník pre prax, komentár, II., Eurounion, 2015, str. 2141) a rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/4902/2009. Zdôraznil, že nárok neopomenuteľného dediča je súčasťou jeho dedičského práva a preto sa musí uplatniť v dedičskom konaní. Z uvedeného je zrejmé, že súdy nemali pochybnosti o tom, že žalobca nesplňa definíčné znaky pojmu oprávnený dedič, za ktorého je považovaný len ten, kto mal mať v dedičskom konaní postavenie dediča, avšak z rôznych dôvodov (napríklad jeho neznámeho pobytu alebo dodatočne nájdeného závetu) došlo k prejednaniu dedičstva bez neho a nadobudnutie dedičstva bolo potvrdené inému (prípadne bolo potvrdené vo väčšom podiele, ako by mu patrilo). V posudzovanej veci však po prejednaní dedičstva nebolo zistené, že oprávneným dedičom bol niekto iný, nedošlo preto k naplneniu hypotézy právnej normy (§ 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

22. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1. 1. 1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý

právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Vzhľadom na účel právnej úpravy dovolania, ktorým je v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci predovšetkým riešenie doteraz neriešených otázok zásadného právneho významu, treba do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu zahrnúť aj rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31. 12. 1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965 - 1967), 1980 (č. II, 1964 - 1969) a 1986 (č. IV, 1970 - 1983), pokiaľ sú stále použiteľné (najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikatúrou (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. marca 2017 sp. zn. 3Cdo/6/2017; R 71/2018).

23. S poukazom na vyššie uvedené je dôvodné konštatovať, že pokiaľ odvolací súd výslovne nereagoval na odvolací argument žalobcu o nemožnosti aplikovať označenú judikatúru, v dôsledku legislatívnej zmeny (keďže notársky poriadok už neustanovuje poučovaciu povinnosť notára, aby z dôvodu neznalosti práva nevznikla účastníkovi ujma), odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax mal za to, že aplikačná prax zotrúva na doterajšej rozhodovacej praxi a nebol daný dôvod odkloniť sa od nej (§ 393 ods. 2, 3 CSP). Obdobne odvolací súd poukazom na publikované rozhodnutie R 44/1986 (voči ktorému žalobca namietal rozdielny skutkový stav, pretože žalobu ako oprávnení dedičia podávali osoby, ktoré boli účastníkmi dedičského konania až do jeho skončenia a bolo im doručované aj rozhodnutie, ktoré mohli napadnúť opravnými prostriedkami) odlišnosti skutkového stavu nepovažoval za právne významné pre meritórne rozhodnutie.

24. Dovolací súd sa nestotožnil s námietkou dovolateľa, že odvolací súd nereagoval na jeho argument, týkajúci sa právnych záverov, vyslovených v rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/1087/2015. Súd prvej inštancie v odseku 16 odvolaním napadnutého rozsudku, odôvodnil nemožnosť použitia týchto záverov na posudzovanú vec, keďže v označenom dedičskom konaní, hoci účasť dediča zanikla počas konania, po skončení dedičského konania vyšla najavo nová skutočnosť, konkrétne nový neskorší závet, majúci vplyv na určenie dedičských podielov. V prejednávanej veci boli však všetky skutočnosti majúce vplyv na výšku dedičských podielov známe už v priebehu dedičského konania, žalobca súhlasil, že ako dedič nenadobudne svoj zákonný podiel a závet uznal. Odvolací súd sa následne v rozhodnutí v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, teda aj s vyššie uvedenou argumentáciou.

25. Vzhľadom k tomu, že žaloba bola zamietnutá so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nebol dôvod, aby sa ďalšími argumentmi (o preukazovaní vlastníckeho práva) odvolací súd zaoberal. Tvrdenie dovolateľa o arbitrárnosti a ľubovôli dovolacieho súdu v napadnutom rozhodnutí nebolo opodstatnené. Nedostatky odôvodnenia súdneho rozhodnutia musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v článku 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 336/2019). Svojvôľa (arbitrárnosť) sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách: ako procesná svojvôľa, teda hrubé alebo opakované porušenie zásadných ustanovení právnych predpisov, upravujúcich postup orgánov verejnej moci, alebo ako hmotnoprávna (meritórna) svojvôľa, teda extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánov verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). O arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide aj vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06), čo nebol daný prípad.

26. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného

súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok. Preto skutočnosť, že žalobca sa s názormi súdov oboch inštancií nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti súdnych rozhodnutí.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súdu uzatvára, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie žalobcu v tejto časti procesne neprípustné, čo je dôvodom na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

28. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolací súd skúmal, či žalobca v dovolaní identifikoval takú právnu otázku, na vyriešení ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (riešenie, ktorej viedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), či vymedzil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré namieta nesprávnosť právneho riešenia odvolacieho súdu. Len s obsahom rozhodnutia odvolacieho súdu korešpondujúce označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa odvolací súd riešil nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), alebo či táto otázka nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) alebo či je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) CSP).

29. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Relevanciu podľa citovaného ustanovenia má teda len právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (§ 433 a § 432 ods. 2 CSP) a pri ktorej s prihliadnutím na individuálne okolnosti prípadu súčasne platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

30. Dovolací súd posudzujúc dovolanie žalobcu podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP), z vymedzenia právnej otázky i dovolacieho dôvodu a vyhodnotením textu dovolania ako celku konštatuje, že podstata dovolacej argumentácie spočívala vo vyriešení otázky, či má aktívnu vecnú legitimáciu na podanie žaloby oprávneného dediča na vydanie dedičstva proti nepravému dedičovi podľa § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka, potomok poručiteľa, ktorý sa ako účastník dedičského konania nedovolal relatívnej neplatnosti závetu a jeho platnosť uznal.

31. Vo vzťahu k žalobcom vymedzenej právnej otázke dovolací súd konštatuje, že ide o otázku, ktorá už bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená, preto z hľadiska uplatnenej dovolacej argumentácie prichádza do úvahy posúdiť, či sa odvolací súd pri jej riešení neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP). Dospel k záveru, že tomu tak nie je.

32. Žaloba o vydanie dedičstva (hereditatis petito), upravená v § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka, predstavuje prostriedok nápravy v prípadoch, keď sa po skončení dedičského konania zistí, že došlo k prejednaniu dedičstva bez toho, kto mal mať v dedičskom konaní postavenie dediča (najmä objaví sa závet alebo dedič, ktorý v čase dedičského konania nebol známy, prípadne bolo známe, že nejaký dedič ešte existuje, ale bol na neznámom mieste), alebo bolo dedičstvo potvrdené inému vo väčšom podiele ako by mu patrilo. Cieľom právnej úpravy je napraviť vzniknutý stav, podľa zásad o bezdôvodnom obohatení. Dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že je oprávneným dedičom, zaťažuje žalobcu.

33. Aktívna vecná legitimácia na podanie žaloby oprávneného dediča, na vydanie dedičstva proti nepravému dedičovi, vyplýva z ustanovenia § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré pojem oprávnený dedič bližšie nešpecifikuje. Judikatúra súdov poskytla interpretáciu pojmu oprávnený dedič definovaním, že žalobu o vydanie majetku z dedičstva podľa § 485 Občianskeho zákonníka môže podať s úspechom len ten, kto nebol účastníkom konania o dedičstve (R 44/1986). Z odôvodnenia rozhodnutia

(R 44/1986) ďalej vyplýva, že takto legitimovaný nie je ten dedič, ktorý v konaní o dedičstve nebol opomenutý, ktorý bol účastníkom tohto konania a tak sa ním tiež konalo. Ak neopomenuteľný dedič vyhlási po poučení o svojom dedičskom práve, že uznáva závet a že s ním súhlasí, prejedná sa dedičstvo a potvrdí jeho nadobudnutie podľa závetu (R 34/1976). Ak nastúpi dedenie zo závetu, zákonní dedičia prestávajú byť účastníkmi konania, ak sa nedovolali neplatnosti závetu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2012 sp. zn. 2Cdo/26/2011; R 32/2013).

34. Vyslovené boli tiež právne názory (Stanovisko pléna Najvyššieho súdu ČSFR Cpjf 90/89 27. 6. 1990; R 31/1990), že ak neopomenuteľný dedič, ktorý dedičstvo neodmietol, neuplatnil v konaní o dedičstve dovolanie sa relatívnej neplatnosti závetu, potom dňom smrti poručiteľa nadobudol zo závetu len to, čím na neho poručiteľ v závete pamätal. Neopomenuteľný dedič sa už nemôže domáhať v občianskom súdnom konaní určenia neplatnosti závetu, ani vydania ďalšieho majetku z dedičstva proti dedičom, ktorí z tohto závetu nadobudli dedičstvo, ibaže by neopomenuteľný dedič nebol účastníkom konania o dedičstve a neskôr sa žalobou dovoľával neplatnosti závetu alebo vydania ďalšieho majetku z dedičstva v občianskom súdnom konaní. Nedovolanie sa neplatnosti závetu, pre jeho rozpor s ustanovením § 479 Občianskeho zákonníka, neopomenuteľným dedičom, má v uvedenom prípade právne dôsledky vzdania sa časti majetku poručiteľa, s účinkami ku dňu jeho smrti. Nedovolanie sa tejto neplatnosti závetu je teda nakladaním (disponovaním) s majetkom, ktorý inak neopomenuteľnému dedičovi pripadá v rozsahu podľa zákona alebo závetu.

35. Podľa publikovaného rozhodnutia R 32/2013 ten, o kom sa na základe jeho tvrdení možno dôvodne domnievať, že je poručiteľovým dedičom, je účastníkom konania o dedičstve od uplatnenia svojich dedičských práv v konaní dovtedy, kým sa nepreukáže, že nie je poručiteľovým dedičom alebo že nededí z dôvodu dedičskej nespôsobilosti. Záver o tom, že určitá osoba je poručiteľovým dedičom, vyvodzuje v konaní o dedičstve súd zo skutočností, ktoré sú významné podľa hmotného práva. Osoba, ktorá o sebe tvrdí, že je poručiteľovým dedičom, sa nestáva účastníkom dedičského konania až po jednoznačnom zistení (overení), že je poručiteľovým dedičom; účastníkom konania o dedičstve je už od uplatnenia svojho dedičského práva na súde. Postavenie účastníka stratí, ak bude zistené, že jej v skutočnosti žiadny z dedičských titulov nesvedčí alebo že z iných dôvodov nemôže dediť. Pokiaľ poručiteľ zanechal závet, treba za účastníkov konania považovať osoby, ktorým svedčí dedenie zo zákona alebo závetu (§ 473 a nasl. a § 476 a nasl. Občianskeho zákonníka). Účastníctvo týchto osôb trvá dovtedy, kým sa nepreukáže, že nie sú dedičmi. Ak nastúpi dedič zo závetu, zákonní dedičia prestávajú byť účastníkmi konania vtedy, ak sa nedovolali neplatnosti závetu. O tom, či sa niekto stal účastníkom dedičského konania alebo či ním prestal byť, súd nevydáva osobitné rozhodnutie. Jeho záver o okruhu účastníkov sa prejaví v tom, že s určitou osobou koná ďalej ako s účastníkom konania alebo že s ňou (po zistení, že dedičom je niekto iný), prestane konať.

36. Z vyššie uvedeného vyplýva, že oprávneným dedičom na vydanie dedičstva proti nepravému dedičovi podľa § 485 Občianskeho zákonníka, nemôže byť potomok poručiteľa, ktorý ako účastník v konaní o dedičstve po poručiteľovi, nenamietol relatívnu neplatnosť závetu (§ 479 Občianskeho zákonníka). V prípade, že sa potomok poručiteľa relatívnej neplatnosti v dedičskom konaní nedovoľá, nepristupuje k dedeniu a dedičom sa stáva závetný dedič.

37. Odvolací súd sa pri svojom právnom závere od ustálenej praxe dovolacieho súdu, pri riešení dovolacej otázky, neodchýlil. V plnom rozsahu zohľadnil základné východiská pre posudzovanie predpokladov vymedzenia pojmu oprávnený dedič a tieto aplikoval na osobitosti konkrétneho prípadu. Dospel k záveru, že žalobca nebol aktívne legitimovaný na podanie žaloby o vydanie dedičstva podľa § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže bol účastníkom dedičského konania po poručiteľke, až do okamihu, keď na pojednávaní prehlásil, že so závetom súhlasí. Žalobca ako zákonný dedič prestal byť účastníkom konania, pretože sa nedovoľal relatívnej neplatnosti závetu. Nebol opomenutým dedičom, ale bol účastníkom konania o dedičstve a súd (reprezentovaný notárom ako súdnym komisárom) so žalobcom ako účastníkom dedičského konania aj konal. V posudzovanej veci sa nejednalo o procesnú situáciu, kedy účasť potomka poručiteľa bola v konaní ukončená podľa § 193 ods. 3 CSP (t. j. nedošlo k sporu o dedičské právo, závislom na právnom posúdení veci).

38. Nárok neopomenuteľného dediča podľa § 479 Občianskeho zákonníka, ako konštatoval odvolací súd, je súčasťou jeho dedičského práva (nejde o nárok na peňažné plnenie proti ostatným dedičom), preto sa uplatňuje v dedičskom konaní /(ne)dovolanie sa relatívnej neplatnosti je nakladaním s majetkom poručiteľa, ktorý neopomenuteľnému dedičovi pripadol v rozsahu podľa zákona alebo podľa závetu). Po prejednaní dedičstva nevyšla najavo nová skutočnosť (najmä závet, listina o vydedení, dedič, ktorý v čase dedičského konania nebol známy alebo bol na neznámom mieste). Žalobca, ako dotknutý potomok poručiteľa, sa relatívnej neplatnosti závetu nedovolal, nepristúpil k dedeniu a preto dedičom sa stal závetný dedič. Súd mal dôvodne za to, že žalobca nie je poručiteľovým dedičom a ďalej s ním, ako s účastníkom konania, nekonal (dedičské konanie riadne prebehlo a došlo k vyporiadaniu majetku poručiteľky).

39. Na vyššie uvedené závery nemá preto vplyv skutočnosť, že žalobca nebol účastníkom celého dedičského konania, teda aj v čase vydania rozhodnutia (ktoré mu nebolo doručované), v dôsledku čoho nemal mať možnosť podať riadny alebo mimoriadny opravný prostriedok. Žalobca tak nedôvodne argumentoval touto odlišnosťou v publikovanom rozhodnutí R 44/1986, na ktoré odkazovali sudy nižšej inštalcie v prejednávanej veci.

40. Legitimáciu k ochrane práv podľa § 485 Občianskeho zákonníka má ten, kto nebol účastníkom dedičského konania po poručiteľovi a súčasne kto je oprávneným (pravým) poručiteľovým dedičom, zisteným po prejednaní dedičstva, na základe novej skutočnosti, ktorá vyšla najavo, napríklad objavením neskoršieho závetu poručiteľky. Práve táto skutočnosť bola zásadná pre konanie o vydanie dedičstva oprávnenému dedičovi, konštatovaná dovolacím súdom v rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/1087/2015, ktorým žalobca v dovolaní tiež argumentoval (v prejednávanej veci však takáto nová skutočnosť nenastala).

41. Na relatívnu neplatnosť právneho úkonu závetu súd neprihliada ex offio (z úradnej povinnosti), ale len na základe dovolania sa relatívnej neplatnosti neopomenuteľným dedičom (§ 40a Občianskeho zákonníka), v dôsledku čoho nedovolanie sa tejto neplatnosti nemôže byť vytýkané súdu (reprezentovaného notárom ako súdnym komisárom). Žalobca sám v dovolaní uviedol, že právna úprava v notárskom poriadku a Civilnom mimosporovom poriadku neukladá notárovi povinnosť poučiť účastníkov dedičského konania v uvedenom smere. Poukaz žalobcu na predchádzajúcu právnu úpravu (ktorá notárom ukladala poučovaciu povinnosť, aby nikto neutrpel ujmu pre nedostatok právnych znalostí, podľa § 4 ods. 2 zákona číslo 95/1963 Zb. o štátnom notárstve a o konaní pred štátnym notárstvom, notársky poriadok, v znení neskorších predpisov do 31. 12. 1992) nebol spôsobilý ovplyvniť aplikáciu vyššie uvedených judikátnych záverov, týkajúcich sa aktívnej vecnej legitimácie oprávneného dediča podľa § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

42. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31. 12. 1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965 - 1967), 1980 (č. II, 1964 - 1969) a 1986 (č. IV, 1970 - 1983), pokiaľ sú stále použiteľné (najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikátúrou (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. marca 2017 sp. zn. 3Cdo/6/2017; R 71/2018).

43. Vychádzajúc z vyššie uvedeného možno za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať aj publikované rozhodnutia vydané do roku 1992, teda aj tie, na ktoré odkazovali sudy nižšej inštalcie v prejednávanej veci a na ktoré vecne nadviazalo neskôr vydané a publikované rozhodnutie R 32/2013. Judikátorne závery z nich vyplývajúce, sú pri riešení predmetnej právnej otázky v posudzovanej veci použiteľné, napriek legislatívnej zmene o poučovacej povinnosti notára v dedičskom konaní. Právna zásada neznalosť zákona neospravedlňuje (ignorantia iuris non excusat) zakladá právnu fikciu, že každý si je vedomý svojich práv a povinností, a teda je oboznámený s platnými a účinnými právnymi

predpismi. Je v súlade s hodnotami právneho štátu, aby sa z relatívnej neplatnosti nevyvodzovali dôsledky v prípade, keď vady právneho úkonu, neplatnosťou dotknuté subjekty nevytýkajú a nedovoľávajú sa ich, s čím súvisí aj absencia hmotnoprávnej poučovacej povinnosti v uvedenom smere a rešpektovanie princípu rovnosti pred zákonom.

44. Dovolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že právne závery odvolacieho súdu znamenali popretie možnosti žalobcu dovolať sa relatívnej neplatnosti vo všeobecnej trojročnej premĺčacej dobe, v dôsledku čoho malo dôjsť k strate jeho vlastníckeho práva (napr. z dôvodu právnej neznalosti). Odvolací súd v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, na základe vykonaného dokazovania, posúdil právne dôsledky nevyužitia možnosti žalobcu dovolať sa relatívnej neplatnosti v dedičskom konaní, v ktorom žalobca uznal vôľu poručiťky, prejavenu v závete (obsahujúcom tiež príkaz poručiťky, na vykonanie zápočtu darovaných nehnuteľností žalobcovi, s ohľadom na žalobcu ako neopomenuteľného dediča, pre prípad ak by platnosť závetu neuznal). Práve v dôsledku prejavenej vôle žalobcom, nepristúpil k dedeniu a dedičom sa stal žalovaný ako závetný dedič.

45. Dovolací súd nezistil, že v danej veci išlo o naplnenie niektorého z dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá by v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená), ako ani podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP (pri riešení právnej otázky sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu). Dovolanie v posudzovanej veci preto smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, v dôsledku čoho najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné.

46. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

47. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.